

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

UN NOU ATENTAT

Al últim sembla que s'resoldrà l' espinosa qüestió del Ajuntament de Barcelona. En Dato ha tingut una inspiració sublim y l' ha realisada punt en blanch.

Per renovar à un Ajuntament, segons prescriuen certs articles de la llei municipal, el govern ha de nombrar, ab caràcter de interins, à regidors que hajen desempenyat el càrrec anterior. Aquesta traba legal era per en Dato un gran engorro, dat que l' partit silvelí no conta à Barcelona ab personal suficient que s' trobi en tals condicions pera cubrir la totalitat ó la inmensa majoria de las plassas que van à quedar vacants, en quant se dongui al actual Ajuntament la clatellada.

¿Y que ha fet en Dato al trobarse ab semblant destorp? Una cosa molt senzilla: ha tirat à terra per medi de un Real decret els articles de la llei municipal que li feyan nosa.

Hi haurá encare qui digui que una llei orgànica votada en Corts es més forta que un decret circunstancial fill del capritxo ó dels epuros de qualsevol ministre! Donchs qui tal pretengui s' enganya de mitjà a mitjà. Las lleys à Espanya no valen ni significan res: qualsevol ministre, per intèrina providència, las tira de clatell de un cop de ploma. Veji quina forsa tindrán, quan per un tres y no res, las veyém patas en l' ayre.

Això sí: l' ministre no s'descuida may de declarar que donarà compte del acte que acaba de realisar (per més ilegal que siga) à las Corts, tan bon punt aquestes se reuneixin. Y com els diputats, en sa inmensa majoria, deuen l' acta al ministre, ja n' pot aquest fer tantas y de tan grossas com vulgui, que no ha de faltarli may l' absolució dels seus conillets de guix.

** La transcendència del Real decret deixant sens efecte l' aludits articles de la llei municipal, arriba à tal extrém, que en lo successiu la vida municipal quedará al arbitre absolut del ministre de la Gobernació.

En qualsevol moment podrà aquest suspendre una Corporació municipal, sustituintla per un' altra, composta de las personas que millor li sembli. Ja l' s' poble no tindrán medi de nombrar y sostener als seus convejhins que major confiança l' hi inspirin pera la bona administració dels interessos del comú: l' ministre, en definitiva, triarà sempre als que han de remenar las cireras, à despit de la voluntat dels pobles. ¡Calculis ab això sols quina serie de complicacions, disgustos y conflictes no s' preparan en tota Espanya!

La facultat de nombrar de Real ordre als alcaldes, els ha produhit en gran número en totes las poblacions de alguna importància; i quánt més tre-

PRIMERAS CONSEQÜENCIES DE UNA REFORMA

PLAN DE ENSENYANSA REFORMAS

Son tan enredats els nous plans d' ensenyansa d' en Garcia Alix, que al obrir-se l' curs, els estudiants perden el cap.

mendos no han de ser allà ahont no ja l' arcalde, sino tota la corporació municipal, siga filla de la designació del govern, obheit sols à las miras bastardas de la política de caudillaje!

Tots els pobles—no ja 'l de Barcelona, que en matèries municipals fa temps que dorm—tots els pobles cuidadosos de la bona marxa dels seus interessos—que algúns se'n contan encare—no tindrán més remey que carregar ab el mort que 'l ministre ó 'ls seus compinxs de la localitat tinquin á bé tirals'hí sobre las espal·les.

La decantada *autonomia* municipal, de aquesta feta, quedará convertida en l' asquerosa *autonomia* de tots els taüls que s'dedicen á la barateria política, á la sombra y baix l' amparo dels que manan.

**

Y encare tenen la barra de dir que tot això 's fa pera destruir l' omnipotència del caciquisme!

—S'ha de acabar—diuhem—ab l' etern caudillaje d' en Planas y Casals.

Y no afegeixen com deurian:—Perque ns convé sustituirlo ab un altre d' en Sandiumenje, del bisbe Joseph y dels catalanistes turroners.

Aqui tenim dos caciquismes que fa temps que s'barallan: fort l' un per las sévases audacis y per la séva reconeguda pràctica en l' art dels tarugos; l' altre débil y escanyolit, pero molt ambiciós. Donchs vé 'l govern, y á lo millor de la brega fa anar á sobre el que anava á sota, servintse, á modo de alsaprem, de un Real decret que deixa aixafada com una vaca la llei municipal, garantia de tots els pobles que no 's trobaven en el mateix cas que Barcelona.

Aixó es lo que ha succehit... Y s'ha de confessar que 'ls pinxos, en las sévases bregas, solen obrar ab més noblesa.

**

Xeixanta tres anys enrera, 'ls pobles armaven una revolució per la senzilla llei de alcaldes, que menoscabava l' autonomia municipal.

Avuy, en canbi, tot passa: ningú protesta com deuria contra 'ls monstruosos abusos de un poder, quant més desacreditat, més atrevit y barrut.

Vist està que las lleys, totas sens excepció, sols serveixen per anarlas depositant á bossinets, l' una darrera de l' altra, en el receptàcul del número 100, ahont els concellers de la corona van cada dia á evacuar la diligència de liquidar els resultats de sas suculentes digestions.

P. K.

No importa la crisi industrial, la paralisió forsoa de milers de obrers, la miseria y la fam en perspectiva... A pesar de tot això, han anat á Roma.

Han anat á Roma, en tren exprés, ab tota comoditat, presidits pels bisbes, qu' entre esmorzar y dinar, durant la marxa, 's concèdeixen no sé quantas toneladas d' indulgències perque fassan més bona digestió.

Han anat á Roma, y de aquí, ahont els diners mancan pera menjar, á un gran número de infelis-sos, se'n emportan milers de duros destinats al pou sense fondo conegut per tresor de Sant Pere.

Admirable exemple de caritat cristiana y de amor al próxim, que contribuirá á que arrelí fondament la devoció catòlica entre 'ls que están desesperats y tenen la panxa buyda!

Pero dia vindrà en que 'ls que avuy van á Roma á divertir-se buydant el sach, no aniran á Roma per la penitencia.

El govern francés ha convidat á tots els alcaldes de la nació á un solemne banquete, que s'ha celebrat á París.

Cada terra fa sa guerra... Cada govern té las sévases costums respecte á això dels alcaldes.

Allà, 'ls assenta al davant d' una taula ben parada: aquí, á lo més, els convida á fe alguna tupinada.

Es natural que 'l Sr. Baró, aspirant á la direcció del *Brusí*, miri de tenir alguna mania: D. Joan Mañé té la séva contra la Masoneria, y 'l Sr. Baró s'afanya en patentizar que la té contra 'l Sufragi universal.

Al Sufragi universal atribueix tots el mals d' Espanya, y especialment la péssima administració dels Ajuntaments; sense pararse á considerar que

'ls homes de la restauració 'l Sufragi universal no 'l practican: lo que practican els homes de la restauració es l' *estafada universal*.

**

De manera que si al Sr. Baró no li convingués ser maniàtic, ab molta facilitat podria posar la ploma á la llaga, atacant denodadament al caciquisme, anomenant als cacichs per sos propis noms y entregantlos á la execració dels lectors del *Brusí*, cosa que no ha fet, ni farà mai en las planas del *Diari*.

Lo que fa es, senzillament, dir mal del pany de la porta, per perfeccionat que sigui, y fer cas omis dels lladres que, prevalguts de la impunitat, apelan al rossinyol y á l' escarpra per forsarlo.

En Paraïso,—ja deuen saberho,—ha estat uns quants dias á Barcelona.

—Cóm es,—me deya un industrial de bona fe,—que un home com ell, un home que va organizar la famosa Assamblea de Zaragoza y que avuy presideix la *Unió Nacional*, passa per aquí y no 's digna obrir la boca?

—Ja veurá,—vaig contestarli jo:—déixim una guitarra, y li respondré cantant.

La Virgen del Pilar dice
qu' en certs llochs s' ha de fe'l mut,
que allá hont no hi ha garantias
qui enrahona ja ha rebut.

Un diputat anglès assegura desde un periòdic qu' en Chamberlain fou qui atià al doctor Jameson en sa insurrecció contra 'ls transvaalencs.

Es evident qu' en Chamberlain ha sigut l' instigador de la present guerra contra 'l Transvaal.

Y la família Chamberlain té totas las accions y obligacions de la poderosa empresa que proveheix á la armada anglesa de varios articles.

Aixis com avans se preguntava en totas las qüestions ¿qui es ella?, avuy en tots els assumptos en que hi intervé algún home públich, s' ha de pre-guntar: ¿quànt hi guanya?

El correspolson del *New-York Herald* á Xina assegura, citant noms, fetxes y fets concrets, que la conducta de las tropas cristianas al Celest Imperi es de lo més bárbaro é infame que pot imaginarse.

Assassinats en massa, presoners indefensos degollats com á béns, poblacions incendiadas y entre-gadas al saqueig...

Y tot això en nom de la civilisació y de la religió de Cristo, d' aquell pobre Cristo que anava pel mon diuent:—Estiméuvos els uns als altres!...
¡Quin asco!

De màscaras repulsives
se'n usan moltes, pero
cap com la indigna caretta
de la religió.

L' acort pres pels fabricants en el Foment del Traball Nacional, en lo sentit de organizar la reducció del traball, no té sino un petit inconvenient.

Y es que 'ls operaris, que ab el jornal enter apenas podian viure, ab el traball reduxit viurán sols de miracle.

**

Y ara si 'm preguntan: y bé, ¿qué faria vosté pera conjurar la crisi?

Els respondré:—De las tripas cor, y en aquest sentit, posaria tots els meus capitals á una jugada, segur de guanyarla ab l' apoyo dels obrers. Vaja, que m' ho jugaria tot per acabar ab el govern, causant de la crisi y de totes las desventures del pais.

Y estiguinne segurs: una vegada escombrat el núvol negre, tornaria á lluhi 'l sol.

A Inglaterra s' estan verificant eleccions de Diputats, y es un espectacle verdaderament curiós el que ofereixen individuos tan poderosos y caracterisats com els ministres Salisbury y Chamberlain deixant las comoditats de casa y corrent á convocar meetings, ahont defensan, davant dels electors, la séva candidatura.

—Veuhem? Els nostres ministres
no 'ls passan aquests neguits.
Aqui, sense molestar-se,
sempre surten elegits.
Un' ordre al cacich de tanda,
un nom al encasillat,
una volteta al manubri...
y ja está tot arreglat.

Un dels arguments principals qu' aduheixen els partidaris de la pena de mort, es l' exemplaritat que suposa l' espectacle públich del garrot.

Pero ve 'l govern y mana que las execucions capitais tingan lloc dintre de las presons, no perme-

tent la presencia més que d' aquelles persones que per sos debers no pot prescindirse d' elles.

Si la pena de mort es una cosa tan vergonyosa, com creyém nosaltres al combatre la y creuenells ells al fer las execucions d' amagatotis, ¿per qué no 's suprimeix?

Pero, vagin á buscar lògica entre nostres rutinars legisladors!

CARTAS DE FORA

Tarrasa.—El 25 del passat setembre morí á l' edat de 73 anys lo consequent y antich republicà federal don Francisco Astals, que s'havia distingit sempre per son zel polític, per son carácter franch y tracte amable. Per expressa disposició del difunt fou enterrat civilment.

—*Bagur.*—La llet que 's ven en aquesta vila peca de massa cristiana, puig està batejada, contenint lo menos dos tercera parts d' aigua. Sembla mentida que la Junta de Sanitat, de la qual forman part els senyors arcalde, metges y apotecari, consentin un abús tan escandalós, que redundà en perill dels pobres malalts que 's veuen obligats á consumir aqueixa sustancia.

—*Almatret.*—El *vic-arri* que tenim, ha passat un fracàs merescut. Va començar establint un banderí d' enganche de devotas, baix el patrocinio del Roser, cada una de las quals li donava cinc céntims; després va rifar una Mare de Déu, y per últim va fer venir una missió, y quan se pensava que 'ls àngels del cel el rebrían á só de timbals y trompetes de fira, s' ha trobat ab la xiulada més fenomenal que s' ha sentit mai á n' aquest poble. Tant y tant va 'l canti á la font que á la fi s' treuca.

—*Bell-lloc.*—El tinent del barret de teula deu volgues despedir de las passións mundanas paulatinament. La prova es que de un quant temps ensaixó s' entreté fent anar á las noyes principals del poble á la rectoria per retratarlas. Prou murmurà tothom; pero ell no deu fer-ho sino per tenir la ignorant diversió de ferse venir la... son quan es al lílit, contemplant els retratos. ¡Y donchs què 's figuren!

—*Igualada.*—Aumentan de dia en dia 'ls atreviments de uns pares barbuts que aquí s' han estableixen y que ja son prop de tres dotzenas. Com tenen l' iglesia xica y volen ferne una de gran, corren adelerats detrás de las pessetas, no deixant en pau á ningú y molt menos al sexo débil. A una noya que anà á confesarse ab un d' ells, aquest li imposà per penitència que li portés 5 duros per l' iglesia. La noya, degudament aconsellada, ha pres la resolució de no tornar mai més á confesarse. A la casa de una casada, que tenia la porta oberta, hi entrà un d' aquests barbuts, ficantse de dret fins al quartó de dormir quan la mestressa s' estava llevant y anava en paixos menors, tenint la barra de exigirli que passés als frarots un pa de nou lliures cada setmana. La senyora s' posà á cridar y 'l de la barba s' esquitllà més que depressa; pero no sense proferir en contra d' ella algunes amenassas.—Precis serà que 'ls igualadins procurin treure's del damunt aquesta plaga; de altre modo no son pochs ni petits els disgustos que se 's esperen.

LAS PERDUAS DEL DIMONI

CUIDADOS del seu negoci, el Dimoni, que com es natural porta llibres y vigila l' moviment de la casa, ha comensat á adonar-se de que al Inferni hi ha menos entrades que de costumbre.

—Escola,—diu al porter, qu' es un diable vell, de molta confiansa,—¿ho has reparat això?

—¿El qué? ¿Que 'ls ingressos baixan? Ja fa dies.

—¿Per qué no m' ho deya?

—Perque no m' agrada fervos cremar. Aixó ho deixo pels forasters.

—¿Y no t' explicas la causa d' aquesta disminució d' entrades?

—No. Y lo més raro es una cosa que he observat. Ja veureu; no 'us moguéu de la porta, y fixeu-vos en la naciona-litat dels que van presentantse.

Arriba un condemnat y 'l porter li pregunta:

—¿Qué ets tu?

—Frances.

—Endavant.

Darrera d' aquest se 'n presenta un altre.

—¿Qué ets tu?

—Alemany.

—A dins.

Compareix un altre condemnat y se li fa la mateixa pre-gunta.

—¿Qué ets tu?

Rus.

El porter se mira al Dimoni ab ayre de triunfo.

—¿Qué 'us sembla?—li diu.—Ja 'us podéu estar aquí tanta estona com volgueu. Veureu entrar russos, alemanys, francesos, xinos, inglesos, turcs, italiàns... de tot, menos espanyols.

—Aixó es lo que observo. Avants, de cada quatre condemnats n' hi havia tres procedents d' Espanya...

—Efectivament. Y aquí teniu explicada la espantosa disminució dels vostres ingressos.

El Dimoni 's posa á reflexionar. No hi van espanyols... Allò enclou indubtablement algun misteri... ¿Cóm es possible que la nació que més espléadidament provechia al Inferni, hagi de prompte canviat de derrotero? Es estrany, tractantse d' espanyols. Y si no van al infern, gahont deuen anar?... ¡Al cel! Impossible... Encara que...

—Mira—diu aixecanxe y disposanxe á sortir:—vigila bé la porteria y cuide del ordre interior. M' arribo fins al cel... Aixó s' ha d' esbrinar.—

Tras, tras, tras, el Dimoni s' encamina á las regiòns celestials, y un cop devant de la porta s' amaga al darrera d' un núvol, desde ahont podrà veure qui entra.

Comensan á arribar ànimes y el Dimoni, tot ulls y ore-

llas, se queda poch menos que de pedra—naturalment, pedra foguera—al sentir las contestacions que 'ls benaventurats donan al porter del cel.

—¿Qué sou vos?—va preguntant sant Pere.

—Espanyol.

—Y vos?

—Espanyol.

—Y vos?

—També.

Al pobre Dimoni las banyas li tremolau, mitj de sorpre-
sa, mitj d' indignació.

—Al cel aquesta gent?—exclama patejant el delicat
nuvol que l' aguantava.—¿qué redimontri haurán fet pera
anar tots al cel?

Y sortint del amagatall, se planta d' un brinco á la daurada porta de la gloria.

—Permeteu—diu á sant Pere, que, al véurel, corre á fi-
car la clau al pany:—vinch no més per fervos una petita
pregunta.

—Si tan petita es... Digueu.

—Fins ara, no hi havia dia que no rebés al Infern dos o
tres cents espanyols.

—Y qué?

—Que fa un quan temps que no me'n arriba ni un.

—Sabéu el perquè d' això?

—Sí, senyor. Perque Deu, en vista dels mil vituperis
que 'ls fan passar els actuals governants, troba que seria
excessiva crualtat enviar els espanyols morts al Infern.
—¿Qué més infern—diu ell—que 'l que ja han sufert en
vida?

El Dimoni, qu' en el fondo es un filosop, baixa 'l cap y
se'n torna á casa seva, murmurant entre dents:

—Té rahó Deu, té rahó...

A. MARCH

¡JA HO VEURÉM!...

—¿Qué faig? ¿Senyalo ja dia
pera obrir las Corts?... No sé...
A horas d' ara encare ignoro
si à n' en Pidal li ve bé.
Vritat es que 'l méu silenci
dóna ja bastant que di;
pero ¿qué volen que hi fassi,
si las cosas van així?
Nada, procedim ab calma.
¿Qui m' obliga á corre tant?
Si las obro ó no las obro...
ja ho veurém més endavant.

—L' esquadra... ¡Quin altre lío!
Vaig prometre que 'n tindrém,
y ara veig que no hi ha en caixa
ni quartos per comprá un rem.
Y 'l cas es que 'ls bons marinos,
plens de cándida ilusió,
cada setmana m' escriuen
demantant contestació.

—¿Qué 'ls responch? ¿Que ho deixin corre?
¿Que hi haura barcos en gran?...
Lo milló es no embolicarse;
ja ho veurém més endavant.

—¿Y si fessim un empréstit
de mil ó dos mil milions?
¿Llavoras si que podríam
comprarme d' embarcacions!
Pero bé, aquí està 'l bussilis;
doncm per sentat que 'l fem...
—¿Y després? Els interessos
de quin modo els pagarém?
—Tornant á fe un altre empréstit
y anant cohent y menjant? ..
Girém, girém full, per ara;
ja ho veurém més endavant.

—A provincias tot son queixas.
Que alló 's va posant molt brut,
que casi ningú traballa,
que 'l comers està perdut.
Y tothom m' ho diu:—¡Belluguis,
rumihi, fassi 'l cap viu!
Si no un remey bo, á lo menos
envíhins un paliatiu.
—Paliatius!... ¡Remeys!... Fan riure.
—Sempre, sempre demanant!
Sot que jo no m' hi capfico...
Ja ho veurém més endavant.

—A Galicia ab las trañas,
que ni 'l dimoni 's entén;
á Barcelona ab l' historia
del célebre ajuntament;
no hi ha dia que no surti
un enredo, una qüestió
que sembla que ha d' obligarme
á buschart solució.
Pero jo 'l que faig es ríuremen,
deixa 'l conflicte rodant,
y... alló, la cansó de sempre:
—Ja ho veurém més endavant.

Vels'aquí l' hermos programa
del polítich florenti:
tirars'ho tot á l' esquina,
bons tiberis, y á dormi.
Las projectadas reformas,
la famosa selecció,
las ansias de nova vida,
tot s' ha quedat á recó
—¿Qu' es molt possible que 'l carro,

ab un guia tan barbián,
se'n vaji á can Pistraus?... Bueno,
ja ho veurém més endavant!

C. GUMA.

SALVATJISME

—Oh, la democrática Italia, la patria de Garibaldi, Mazzini, Cavallotti y cent altres esperits superiors y progresius!

—Cantém á la jove Italia; cantém á la terra ahont ni 'l regicidi es prou motiu pera llevar la vida á un home!

—Son exemple reconforta; allá 's considera tan sagrada la vida d' un home, que la justicia no gosa atentar contra d' ella.

—Devant l' augusta magestat de *la vida*, al toparse en front del sagrat misteri de la existencia, la venjadora Themis, recula temerosa, la classe atacada abaixa el cap renunciant á la exemplaritat de la repressalia, la llei désa la última de sus rigurosas represions.

—Eh, qu' es hermos tot això? Pero...

—Un redactor de *Il Caffaro*, ha visitat el presiri de Portolongone ahont els que son condemnats á la última pena

Díu el periodista:

—L' horrible presó de Portolongone está construida sobre una roca que domina el mar, y l' edifici en son conjunt produheix l' impressió d' una tomba.

—Al llarch dels murs y en sa part interior, estan situats els calabosos. Tenen dos metres d' ample, quatre de llarg y tres d' alsada. Tenen, donchs, els reclusos vintitants metres cúbics d' aire respirable que 's renova per una minúscula finestreta que s' obra de baix á dalt y qu' ape-
nas deixa veure un trosset de cel.

En aquests nitxos guardan als condemnats, no donants més que pá y agua durant tres anys, privantlos de cantar, llegir y enraonar. Casi cap compleix els tres anys. Tots avans surten morts ó boigos.

—El redactor de *El Caffaro*, va tenir ocasió de véuren al-
gún de víu. Ho explica aixís.

—Una estreta aspilleria tapada mecànicament, permet veure lo que passa á dins.

—Vaig fer corre aquets mecanismes y vegí á un condemnat, ab el front apoyat á la reixa interior de la celda, las mans crispades per un esfors suprému, els ulls espantosamente oberts, y la mirada ficsa y brillant de bogeria, que tractaba de veurém.

—Las aspilleras foren obertas l' una després de l' altre y vaig poguer sorprendre als condemnats, morts pera la vida exterior, cada un en l' aterradora posició que 'l deliri de la situació l' inspiraba. Aquest sonriu ab rialla estúpida; aquell ab aire indiferent continúa sens preocupar, las evolucions d' un tigre dins de sa gàbia; un altre, precipitantse á l' aspilleria per hont el mirém, implora una sola paixaula de nosaltres, perque 'ls desgraciats no deuen oure jamay la veu humana.

—Altres estan arrodillats ab el cap entre las mans, y aquells resan puig la oració s' ha convertit per ells en una necessitat ineludible. Resan continuament, y al través de las llàgrimas interminables, pregonan son arrepentiment. Imploran el perdó ab tota la energia de sa ànima y, plorant y resant, s' encaminan á la bogeria...

—Un d' aquests desgraciats està sentat en l' únic escambell de sa celda. Ab els colzes clavals al cos, las espallasses endavant y els punys closos en l' acitut d' una pò aterradora, dirigeix á son voltant esferoides miradas. Veu foix en torn seu y creu que Deu pera castiga'l de sos crims manté encesas las flamas; pero no pera que 'l devorin d' un cop, sino perque 'l consumin a foix suau. Em va dir el guardià que no tardaria en ser portat al manicomí.

Després de llegar això es lícit d'upart de si l' home es en veritat l' animal més perfecte de la creació. Un s' inclina á creurer que l' home es l' animal més estúpidament salvaje que vejeta per sobre la terra.

—Essent els que fan las lleys, àngels, y els que las apliquen, infalibles, foran aquestas penas horrendas. Essent els legisladors y els jutges homens, son terriblement monstrosos.

—Si jo fos rey d' Italia, sentiria resonar dintre l' ànima, continuament, las imprecacions, els plors y els petaments de dents dels tancats al *in pace* de Portolongone, y no voldria, fentme cómplice de tan abominables crims, esser mereixedor de que la implacable justicia divina caigües algún dia sobre el méu cap en una ú altre forma.

JEPH DE JESUP.

ELISSOS, mil vegadas felissos, els mariners del Giralda, qu' ells al menos poden justificar que á Espanya existeixen monedas d' or ab el busto de D. Alfonso XIII.

—A cada un d' ells n' ha regalada una la reyna regent, com á record del viatje marítim del passat istiu.

—Felissos, mil vegadas felissos, per haver vist la cara del rey en una moneda d' or.

—Ditxosos, mil vegadas ditxosos, per poder fer ells, lo que no podrá fer may la inmensa majoria dels espanyols: *descambiarla*.

Segons notícias, els pelegrins barcelonins, que

tants quartets varen emportarse d' aquí pera obsequiar al papa, han sigut molt ben rebuts á Roma.

—Admirable mansuetut!

—Parlém á pams, caballers:

—¿Qu' es lo que ha estat ben rebut?

—Els pelegrins ó 'ls diners?

Els tagalos han donat á n' els yankees una nova pallissa y bastant seria.

—A conseqüència d' ella y de las anteriors, ja hi ha als Estats Units qui's preocupa de resoldre la qüestió filipina, reconeixent la independència dels tagalos y limitantse á exercir sobre aquellas illes un protectorat, que asseguri als americans el monopol del comerç.

Tot es que 'ls tagalos vulgan acceptar una semblant soluciò.

De moment van provehint als yankees de un article d' exportació molt considerable: *la tungina*.

—Hola, hola!

—Saben quin argument ha alegat en Primo de Rivera pera apelar contra la sentencia del tribunal que l' ha separat del cos de correus?

—Aquests senyors,—ha dit,—son empleats inferiors meus en categoria, y al decretar la méva expulsió votan indirectament el seu ascens.

—Molt ben xafat!

—Lo mal es que, si la teoria 's vulgarisa, no serà raro que demà, al pronunciarse una sentencia de mort, el condemnat digui, ab bastanta rahó:

—Recuso als senyors que constitueixen aquest tribunal.

—Per què?

—Perque tots ells menjan pa,
y si 's compleix el seu fallo,
haventhi un menjador menos,
el trobarán més barato.

Els politichs de la restauració y en Silvela al davant, se proposan, tan bon punt las Corts se reuneixin, votar una pensió á favor de la viuda del general que trajo... las garrofas de Sagunto.

Just es que s'igan agrahits; pero no haurian de serho ab els diners de la nació, sino ab els de las sevàs propias butxacas.

La noticia que fan corre de que l' héroe de Sagunto ha mort sense deixar ni una pesseta, 's compagina mal ab els quantiosos sous qu' en vida disfrutava y ab las costums senzillas y frugals que se li atribuian.

Ja veuen com nosaltres, sense ser partidaris de pagar cap pensió á la viuda, á lo menos *li parlém en plata*.

Els obrers de Oviedo han fet una gran manifestació contra las corridas de toros. A conseqüència d' haver organitzat una forada en dia de corrida, foren tants els veïns de la ciutat que sortiren al camp, que la Plaça de toros quedà casi bé buyda d' espectadors.

Y l' empresari, desesperat, perdé l' orems y liquidà 'ls comptes de la corrida, aixecantse de un tiro la taca del cervell.

**

Aixis procedeixen els obrers contra un espectacle embrutidor y salvatje.

—Y pensar que no se sab fins ara ni de un bisbe, ni de un capellà tan sols, que haja pujat may á la trona per anatematisarlo!

—Qui obra més cristianament: els obrers ó 'ls en-sotanats?

—Bona l' hem feta!

—El señor Romero Robledo ha desistido de su projectado viaje á Barcelona.

—Cregui, simpàtic pollo,
que 'ns deixa divertits.

—Ara que ja teniam
tants troncos amanits!

Diálech entre industrials:

—Prompte serà impossible filar y teixir.

—¿Y donchs que farém quan ni la vida poguem guanyarnos?

—Barrinar.

—¿Y després?

—¿Barrinada seca!

En els nous presupostos, en Silvela pensa demanar al pais un petit augment d' ingresos.

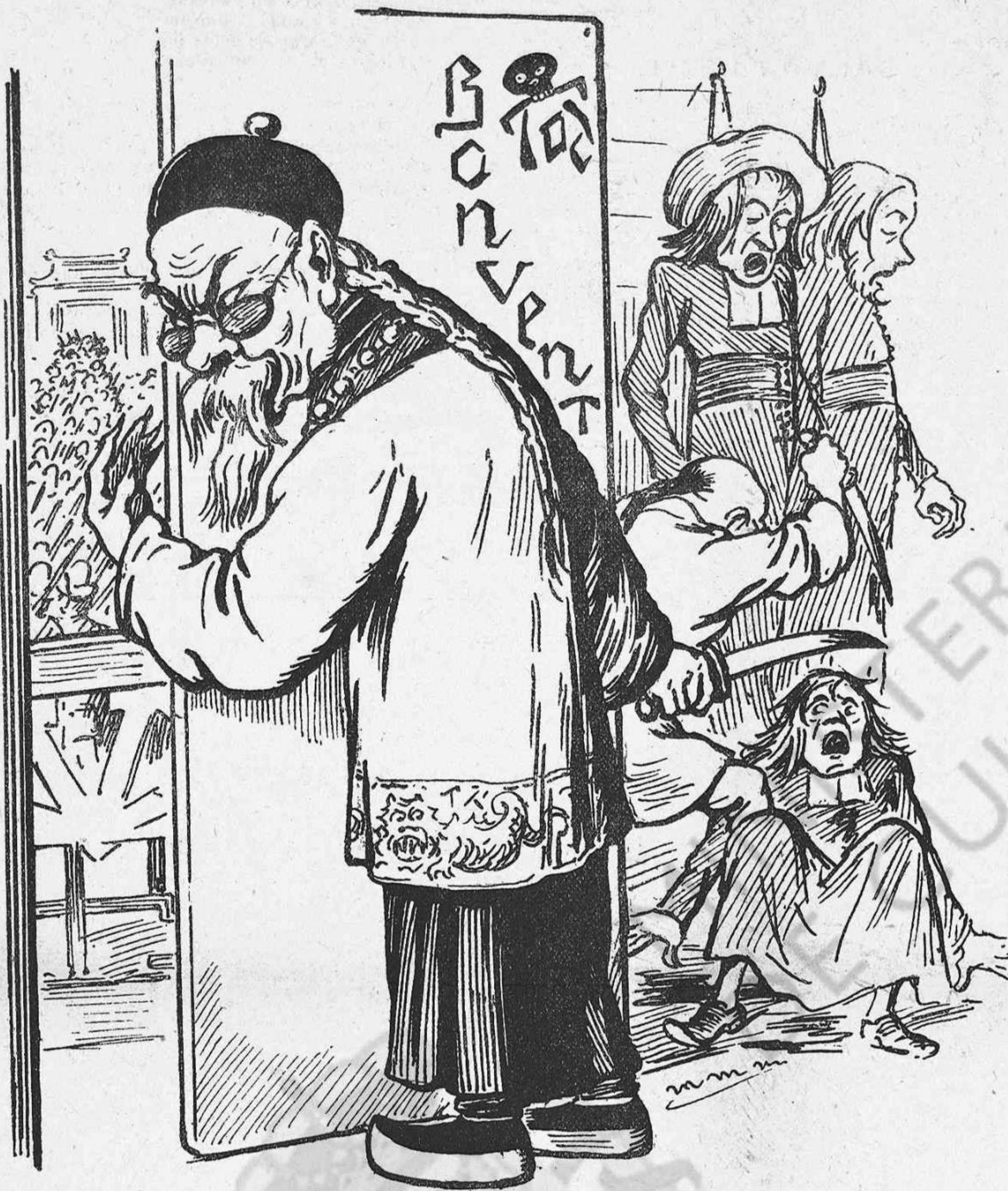
Se tracta de una friolera. Cent milions de pesetas. Ja veuen vostés mateixos si es considerat.

Y l' pais no pot queixarse.

—El pais,—diu ell,—té molta forsa.

Y al dirlo la rahó li sobra. Tanta forsa té l' burro del pais que l' està aguantant á n' ell, y això que un pes més feixuch no pot donar-se.

L' EVACUACIÓ DE PEKÍN

LI-HUN-CHANG als aliats.—Ja se 'n podeu anar descansats, que tot ho anirém arre-gllant, ¡paraula de xino!

Y l' aguanta, sense que fins ara s' haja aclofat ni se li haja posat entre orella y orella la idea de re-ventarlo d' un raig de cossas.

«De paso para sus posesiones de san Quintín, ha llegado de...»

—¡Basta! Ja ho sabém de memoria.

No vull llegir res més sobre aquest assumptu, fins que trobi un suelto que digui:

«El general no 's belluga, ni 's posa més en camí, ni 's recorda d' anà à Palma, ni s' arriba à sant Quintí.»

En vista de que pren tan increment l' afició de la gent madrilenya à venirnos à estudiar, serà precís estar à la reciproca y organizar expedicions de cataláns pera explorar els intrincats y selvátichs carrers de la cort.

Nosaltres, del nostre exclusiu compte pensém organizarne una pera anar à Madrid y estudiar la peligrosa qüestió de la tia Javiera, y veure si podem descubrir quina es l' auténtica.

De passada procurarém fer un estudi complert de la gent política que menja à Madrid, pera averiguar si la qualitat que té més relleu en sa manera d' ésser es tonteria ó barra.

En Gasset pert el temps viatjant per Espanya, inaugurant pantanos de per riure, entre 'ls quals n' hi han que si hi tiran quatre glopadas d' aygua ja se sobreixiran.

Això d' en Gasset m' estranya, sent com es un dels que creu qu' aquí à Espanya no ha d' haverhi més pantano que 'l govern.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—Ma-ri-qui-ta.
2. ANAGRAMA.—Barro—Borra—Robar.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Capellades.
4. TERS DE SÍLABAS.—PE PI TA
PI TA RRA
TA RRA SSA
5. GEROGLÍFICH.—Carreras de caballs.

Han endavinat las 5 solucions los ciutadans Miranius, P. Borrimba y P. Truch; 4: Un Arenés y Cap-cigrany; 3: Pau Piú, Un Nyébit y Estiga-quiet; 2: P. Marin y Dos escalfa-cadiras, y 1 no mes: Pep Follet y Un Desventurat.

ENDEVINALLAS

XARADA

La hu-prima de un vell fa fàstich, la dos-dos pudó despren y la olor de terça-inversa pestifera es per demés, Y si quart-invers la casa de alguna total entreu, quinta-cinch es la vegada que la pudó no 'us quart treu.

PERET DEL CAFÉ.

ANAGRAMA

El fill del senyor Total en circunstancia especial va total un braasselat á l' esposa d' en Peret.

E. ZOLÁ Y B.

TRENCA-CLOSCAS

A. P. AYNÉ ORTAL
CORDOBA

Formar ab aquestes lletras degudament combinades el títul de una sarsuela castellana.

ELENA GOT.

GEROGLIFICH

++
+
B UUU
Agost
T T T T
T T T

MAGIN SELLE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadáns: R. Aregall, I. Soler D., Un xeperut, Eduardo, Florenci, J. Billich y B., Un company d' en Joseph Comas, M. Odicet, Demetrio Roqueta (Masnou), T. M. Cats, Jotabeeme, José Pano, Julià Serra, Joseph Pons Boiox, E. M., J. Casulleras y Teñes, Jofre Llambruchs, Fusteret de la Seda, Samuel, Enrich, Larrúan, J. Carandell, Juan Castallet y Masagué, y Un N. morat. Lo que 'ns envian aquesta setmana, no jà per casa.

Ciutadáns: Un cap iliputense, Joseph Gorina Roca, Rosiñol Llauné, N. Marull y Portugués, Un nyébit encostipat, E. Zola y B., Un cotxeril, A. E. I., Serenini, M. R. Llum Inarias, J. Moret de Gracia y Dos escalfa-cadiras de Palautordera.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadá: Un susceptible: Encare no hem pogut ocuparnos de re-passar el trenca-closcas. Pero bah, ¿es fet de vosté? de segur qu' estarà bé.—F. Carreras P.: Anirà el sonet-xarada. Lo altre no 'ns fa la pesada.—Magí Casanovas: Alguna cosa s' aprofitarà.—Pere Esteve: Tot allò va ser rebut y contestat a son degut temps; queden fetas les suscripcions tal com indica. Lo que 'ns proposa es molt difícil, atenent les dimensions del periódich.—Lari: ¿Cóm Lari? ¡L' aví Riera! Donchs, ¿no ha d' anarhi, si es de primera?—Domingo Bartrina: Publicaré una bona part de la remesa.—J. Sta-ramsa: La staramsada es digna de vosté y las eternas assonanças també. ¡Ah! L' felicitém per la serata d' onore.—Pla del Molinar: De la inspecció dels seus traballs, com de la municipal, no 'n resultan sino càrrechs. Fássis el càrrec, donchs, de que no 'n veurà cap d' insertat.—J. B. Alemany y Borrás: La una fa pensar massa ab el De omni re scibili, y l' altra en las coplas de la Marina.—Alter Ego: Va molt bé y gracias.—M. de C. (Santander): Celebrém qu' hagi arribat bò. ¿Y la pinya? ¿Que ja no se 'a hi crian?

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Impremta de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

—Véste'n, véste'n, héroe del llorón, que 'l que 's queda ja 's compón.